

[Camre]

gelfaste garantier, som regeringens ledende folk udstedte før den 2. september om, at de under ingen omstændigheder ville beskutte pensionsopsparingen, føler, at der er tale om et enestående politisk løftebrud.

Samtidig vil jeg imidlertid sige til pensionsopsparene, at de ikke skal fortvivle over denne beskatning, for den vil ikke tage noget fra dem, som ikke ville være blevet taget af inflationen, hvis beskatningen ikke var blevet gennemført.

Det har ikke manglet på dommedagsprofetier fra regeringens side for at retfærdiggøre den økonomiske politik, men så forleden kom det glædelige budskab fra finansminister Henning Christophersen: det så alligevel ikke så galt ud. Tallene for 1983 ville på grund af regeringens indsats ikke blive så dårlige som ventet.

Men hvad var det så for tal, finansministeren så en positiv udvikling i? Jo, det var underskuddet på betalingsbalancen, som ville blive mindre, og det var underskuddet på statsbudgettet, som ville blive mindre. Derimod måtte man forvente, at ledigheden ville vokse med 25.000-30.000 mennesker, reallønnen ville falde yderligere, og den økonomiske vækst ville blive mindre end ventet.

Det turde være en enkel sag at få statens underskud og betalingsbalanceunderskuddet ned, når man bare skærer nok i de offentlige udgifter, men det er sandelig ikke nogen bedrift, når de helt afgørende størrelser, beskæftigelsen, investeringerne og væksten, bliver forringet.

Her er vi ved noget helt centralt i den regerings politik. Dens mål er under den blanke reklameoverflade konservative, og midlerne er klassepolitiske, liberalistiske og kortsynede, og de fører lige stik imod det, regeringen siger den vil opnå.

Hertil vil regeringen og dens partier naturligvis hævde, at den skrappe medicin er nødvendig, for at det hele senere kan blive bedre. Først går man så gruelig meget ondt igennem, og siden kommer man så i paradiset. Men sådan ser den virkelige verden jo ikke ud. Det, at man gennemfører ubehagelige indgreb, er ikke i sig selv nok til, at det hele bliver bedre. Tværtimod, regeringen får en i forvejen svag økonomisk udviklingstakt sat helt i stå, så det bliver endnu sværere at få den i gang igen bagefter, når denne regering er faldet.

Ja men, siger man så, det er ikke vores skyld, det er den internationale udviklings skyld, og gik det måske ikke også dårligt i de foregående socialdemokratiske regeringers tid? Hertil er svaret, at de grundlæggende problemer er internationale, der er tilsvarende vanskeligheder for beskæftigelsen, for reallønnen og væksten i så at sige alle de vestlige industrilande, og en meget stor del af landene i den øvrige verden har, afhængig af deres politisk-økonomiske system og deres udviklingstrin, alvorlige problemer for deres økonomi med alt, hvad det indebærer for sociale vilkår og politisk stabilitet.

Men i denne faretruende udvikling for verden som helhed er regeringens politik salt i et åbent sår. Det er nødvendigt, at vi analyserer vore muligheder for at påvirke vores egen situation. Det gjorde den socialdemokratiske regering før regeringsskiftet, og det gør den socialdemokratiske opposition efter.

Derfor vedkender vi os også behovet for en konkurrenceevneforbedring, som bl.a. indebærer en ansvarlig indkomstudvikling. Derfor vedkender vi os behovet for en dæmpning af de offentlige udgifter med det mål at nedbringe den statslige låntagning og dermed renten. Men en sådan politik er ikke entydig; forudsætningen for, at denne politik skal lykkes, er, at den er accepteret af befolkningens hovedgrupper, og det bliver den kun, hvis den har en solidarisk, social balance.

Vi vil derfor modarbejde regeringens partipolitisk bestemte indkomstpolitik, der øger modsætningerne i befolkningen. Det er vores opfattelse, at en langvarig indkomstpolitik kun kan gennemføres sammen med en medejendomsret for lønmodtagerne.

Vi vil også modarbejde en nedskæringspolitik, der rammer de svage grupper i befolkningen, en politik, der alene går ud på at skære bort, og som direkte rammer beskæftigelse og produktion. De offentlige udgifter kan ikke fortsætte med at stige som i de foregående 20 år, men det kræver nytænkning at få mere ud af de samme penge, at finde bedre metoder, mere enkel og hensigtsmæssig administration og bedre udnyttelse af eksisterende ressourcer. En aktiv indsats fra den offentlige sektors side er jo netop en forudsætning for et konkurrencedygtigt samfund.

En indkomstpolitik, selv om den er tilvejebragt i samarbejde med arbejdsmarkedets